

- програми багатоканального зведення (мікшування), що дозволяють змішувати окремі аудіотреки в єдине ціле. У більшості з них вже вбудований MIDI-редактор, що дозволяє зводити MIDI з аудіо;
- віртуальні ромплери, синтезатори та семплери, які генерують звуки й працюють з бібліотеками семплів (записані раніше зразки звучання інструментів);
- автоаранжувальники, програми-композитори, а також інше програмне забезпечення, яке дозволяє застосовувати стандартні звукові петлі та шаблонні методи аранжування.

З метою оптимізації процесу формування в учнів навичок гри на ударних інструментах рекомендується використання безкоштовних, а також придбання та впровадження платних мультимедійних програм та редакторів в освітній процес шкіл мистецького напрямку.

Також рекомендується розробка платформи для шкіл мистецького напрямку, на основі зарубіжного досвіду з використання таких продуктів, як Finale, яка дозволить учням втілити свої ідеї в життя, створювати, редагувати, імпортувати власні проекти музичної нотації, оживити музичні творіння. Створення такої платформи забезпечить викладачам можливість формування необмеженої кількості вправ на читання нот, що індивідуально налаштовуються під потреби кожного учня. Також стане можливим моментальний зворотний зв'язок для оцінки ритму, висоти та тривалості нот, завдяки чому навіть за умови дистанційного навчання освоєння нових творів буде значно спрощене та стане більш ефективним.

Ефективність розробки та впровадження в освітній процес шкіл мистецького напрямку програмного забезпечення й описаної платформи, а також оптимізація процесу формування у здобувачів навичок гри на ударних інструментах за рахунок їх використання пояснюються використанням ігрового підходу. Оскільки гра сприймається як розвага, учні мають більший інтерес і мотивацію до вивчення музики. Ігрова форма створює комфортну атмосферу, де навчання перетворюється на захоплюючий процес, а не на рутинне зобов'язання.

Отже, використання програмного забезпечення в музичній освіті покращує взаємодію здобувачів з навчальними матеріалами, підвищує їх мотивацію до навчання, відкриває нові обрії для творчого самовираження, сприяє розвитку навичок гри на ударних інструментах.

Т. Большакова

АКМЕОЛОГІЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК ФАКТОР УСПІШНОСТІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВИКЛАДАЧА МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА ЗВО

T. Bolshakova

ACMEOLOGICAL COMPETENCE AS A FACTOR IN THE SUCCESS OF THE PEDAGOGICAL ACTIVITY OF A TEACHER OF MUSIC ART IN HEI

Актуальність вивчення внутрішньоособистісних факторів та механізмів, що посилюють прагнення науково-педагогічних працівників ЗВО до підвищення педагогічної майстерності зумовлюється тим, що саме викладання є первинною діяльністю викладача музичного мистецтва, який при цьому може пріоритетувати виконавську чи наукову діяльність. У цій царині найбільш евристично цінним

напрямом досліджень вважаємо вивчення акмеологічних факторів особистісного та професійного розвитку викладача.

Для обґрунтування теоретичної акмеологічної моделі факторів успішності професійної діяльності викладача музичного мистецтва було обрано компетентнісний підхід, основним положенням якого є уявлення про компетентність як про динамічну характеристику людини, яка описує її як суб'єкта діяльності, здатного успішно виконувати свої функції в різних сферах життя, зокрема професійних. Втілюється компетентність у знаннях, уміннях, навичках та особистісних якостях.

О. Є. Гречаник та В. Григораш визначають акмеологічну компетентність учителя як інтегративне особистісне новоутворення, що характеризується усвідомленим постійним прагненням самовдосконалення в процесі професійної педагогічної підготовки / перепідготовки, педагогічними й акмеологічними знаннями та вміннями, спрямованими на розвиток особистості вихованця; розвиненими індивідуально-психологічними якостями (схильність до ризику, здатність до емпатії й самооцінки, виявлення типу поведінки, тривожності, лояльності до установи); критерії рівнів сформованості акмеологічної компетентності вчителя (спрямованість, знання, уміння, індивідуально-психологічні якості, які сприяють або заважають просуванню до акме).

На нашу думку, акмеологічну компетентність викладача музичного мистецтва можна визначити як мета-компетенцію, що забезпечує його особистісний та професійний розвиток та самовдосконалення задля більшої ефективності викладання, організації науково-дослідної, виконавської та інших видів діяльності здобувачів в освітньому процесі ЗВО.

Концептуалізована теоретична модель акмеологічної компетентності викладача музичного мистецтва ЗВО представлена феноменами прагнення до саморозвитку, самореалізації, особистісного здійснення, самоактуалізації та особистісного зростання.

Особистісний саморозвиток, який представляє собою «свідому, цілеспрямовану і самокеровану активність особистості, мета якої полягає в самозміні в позитивному напрямі, що і забезпечує самовдосконалення», дозволяє викладачу музичного мистецтва бути моральним та ціннісним прикладом для здобувачів, демонструючи їм важливість неперервного оновлення знань, вмінь та навичок, розвитку професійної майстерності виконавця та значущих особистісних якостей.

Прагнення до самореалізації як «найбільш повне використання здібностей, талантів, потенцій та можливостей людини, що здійснюються шляхом її включення в соціальні структури» дозволяє зробити викладання музичних дисциплін не просто процесом передавання знань та вмінь і формування компетенцій, але й способом реалізувати власні творчі та загальні особистісні можливості, знайти глибокий сенс у професійній діяльності, формою натхнення щодо виконавської та наукової діяльності.

Здатність до самоздійснення як «наявність у людини власного проекту (стратегії) життя та твердого наміру його реалізації, а також досягнення людиною поставлених життєвих цілей та розкриття її особистісного потенціалу» дозволяє викладачу музичного мистецтва досягнути втілення своїх особистісних і професійних цінностей у педагогічній діяльності, реалізувати свій особистісний

потенціал і мистецькі цінності, вибудувати гармонійні стосунки між внутрішнім світом та професійною місією.

Самоактуалізація як рух особистості від вирішення примітивних, інфантильних, уявних, тимчасових проблем до розв'язання справжніх, сутнісних проблем людського життя (Маслоу). Самоактуалізація відіграє важливу роль у формуванні та розвитку акмеологічної компетентності, через сприяння досягненню «акме» — найвищого рівня особистісного й професійного розвитку.

Особистісне зростання розкривається через «явище саморозвитку як безперервного процесу, у рамках якого людина набуває здатності керувати поточними подіями, формувати гарні та відкриті стосунки з іншими людьми, мужньо та послідовно захищати свої погляди, сприймати життя у всій його красі». Значення прагнення до особистісного зростання у акмеологічній компетентності викладача музичного мистецтва визначається тим, що особистість, яка постійно працює над власним розвитком, має, зокрема, глибше розуміння музичного мистецтва, вдосконалює свої методи викладання та розвиває здатність впливати на здобувачів через особистісний приклад. Це є невіддільною частиною аксіологічної компетентності, оскільки такі викладачі здатні не тільки транслювати знання та організувати формування навичок, але й прищеплювати цінності, що сприятимуть невинному всебічному розвитку.

К. Підпорінова

ФОРМУВАННЯ ХУДОЖНЬОГО СМАКУ ЯК ПРИНЦИП МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ

К. Pidporinova

FORMATION OF ARTISTIC TASTE AS A PRINCIPLE OF ART EDUCATION

Надзвичайна швидкість та безмежність сучасного інформаційного простору, уніфікація та глобалізація систем зв'язку, всеосяжність соціальних мереж та комерціалізація всіх сфер людського життя, у тому числі й мистецької галузі, висувають нові вимоги як до конкурентоспроможного на світовій сцені музиканта, так і до вітчизняної системи освіти. Сучасна мистецька освіта в Україні ґрунтується на ступеневому принципі та охоплює початковий, профільний, фаховий передвищий та вищий рівні. Розвиток художнього смаку як ключової засади підготовки музиканта на всіх рівнях мистецької освіти (як слухача, аматора, професіонала) нерідко опиняється в налаштуванні «за замовчуванням» / by default, випадаючи з поля зору в навчальному процесі. Це зумовлює актуальність запропонованого проблемного ракурсу.

За умов вимушеної дистанційності освітнього процесу в Україні через карантинні заходи, пов'язані з епідемією COVID, і воєнні події суттєво зросла роль медійного ресурсу, який певною мірою мав компенсувати відсутність / скорочення «живого» офлайнного спілкування. Саме контент займає одну з провідних позицій у соціально-професійному сегменті сьогоденного життя. З одного боку, ми формуємо контент (створюємо, «лайкаємо», перепостимо, задаємо пошук тощо), з іншого боку — контент формує нас (насаджує певні стереотипи, алгоритми дій, маніпулює сприйняттям, спотворює / змінює реальні факти тощо). У царині мистецтва такий вплив не є виключенням.